

ולתת פלפלה למעלה ולמטה,
שהרי בהתעוררות שלמטה
מתעורר למעלה, וכזה מתפלפלים
כל אחד ואחד כראוי.

את קרבני לחמי - זהו שפתוב (שיר
ה) אכלתי יערי עם דבשי שתיתי
ייני עם חלבי. לאשי - זהו שפתוב
אכלו רעים וגו'. ומה הקדוש
ברוך הוא צוה לעורר מזון
למעלה [למטה] כדי לעורר מזון
למטה [למעלה] למטה מהמזון ההוא - מי
שנותן לקים נפש על אחת כמה
וכמה שהקדוש ברוך הוא מברך
אותו, ויעיר לו מזון שלמעלה,
ויתברך העולם בשבילו.

אמר רבי יצחק, ודאי זה הסוד
כראוי, ויפה אמר. אמר רבי ייסא,
ודאי על זה אמר אותו, שלא יזלזל
אדם בשום אדם אחד בעולם,
בשתי צורות זכינו לאיש הזה.

פתח ואמר, הפסוק הזה אמר רבי
אלעזר, את קרבני לחמי לאשי.
את קרבני - הסוד של כנסת
ישראל, שפתוב את, את דוקא.

קרבני - זהו קרבן וקשר להתקשר.
לחמי - זה המזון שבא מלמעלה
בהתעוררות שלמטה. לאשי -
להכליל שאר החילות האחרים
שהצטרפו להזון כל אחד ואחד
כראוי לו. ריח ניחחי - זה הרצון
והקשר שאוחז את הכל בסוד
העולם העליון.

תשמרו להקריב לי במועדו, מי
הוא מועדו? בזמן שמתעורר
אברהם לעשות רצונו, שפתוב
(בראשית כב) וישכם אברהם בבקר,
ובזמן שנעקד יצחק על גבי
המזבח, שאותה השעה היתה בין
הערבים. ואמר רבי (תיא) ייסא, אם
כך, זה שפתוב במועדו היה צריך
להיות במועדים! אמר לו, אותה

קרבנא דקדשא בריך הוא בכל יומא, בגין
למיזן עלמא ולמיהב ספוקא לעילא ותתא.
דהא באתערוותא דלתתא, אתער לעילא.
ובדא מסתפקין כל חד וחד כדקא יאות.

את קרבני לחמי, הדא הוא דכתיב, (שיר
השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי שתיתי
ייני עם חלבי. לאשי, הדא הוא דכתיב, (שיר

השירים ה) אכלו רעים וגו', ומה קדשא בריך
הוא פקיד לאתערא מזונא לעילא (לתתא) בגין
לאתערא מזונא (לעילא) לתתא מההוא מזונא.
מאן דיהיב מזונא לקיימא נפשא, על אחת
כמה וכמה דקודשא בריך הוא בריך ליה,
ויתער ליה מזונא דלעילא, ויתברך עלמא
בגיניה.

אמר רבי יצחק, ודאי רזא דא כדקא חזי,
ושפיר קאמר. אמר רבי ייסא, ודאי
על דא אמרו, דלא יזלזל בר נש, לשום בר
נש אחרא בעלמא, בתרי גוויי זכינא להאי
בר נש.

פתח ואמר, האי קרא אמר (דף קסד ע"ב) רבי
אלעזר (במדבר כח) את קרבני לחמי
לאשי, את קרבני, רזא דכנסת ישראל.
דכתיב את, את דייקא. קרבני, דא איהו
קרבנא, וקשורא לאתקשרא. לחמי, דא
מזונא דאתי מלעילא, באתערוותא דלתתא.
לאשי, לאתפללא שאר חילין אחרנין
דאצטריכו לאתזנא, כל חד וחד כדקא חזי
ליה. ריח ניחחי, דא רעותא וקשורא,
דאתאחדא כלא ברזא דעלמא עלאה.

תשמרו להקריב לי במועדו, מאן מועדו,
בזמן דאתער אברהם למעבד

רעותיה, דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. ובזמנא דאתעקד יצחק
על גבי מדבחה, דההיא שעתא, בין הערבים הוה. ואמר רבי (תיא) ייסא,